

Arrest

nr. 218 705 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 30 november 2018 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2017 legt de verzoekende partij samen met mevr. O.N.P. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 7 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:
(...)*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

*-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

~~binnen 30 dagen na de kennisgeving~~ uiterlijk op 7.12.2017.⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Op 15.07.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw N.P. (...) (°23.02.1978) die de Nederlandse nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met mevrouw N.P. (...) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt“

1.3. Op 23 november 2017 verleent het parket van de Procureur des Konings een negatief advies inzake de voorgenomen wettelijke samenwoning omdat de intentie van minstens één van de partners enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

1.4. Op 30 november 2017 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verzoeker en zijn partner hebben hun gezinsleven, de gezondheidssituatie en familiale achtergrond van mevrouw O. (...), uiteengezet op het gehoor door de politiediensten dat met de bestreden beslissing gepaard ging.

Er is een duidelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Gelet op de omstandigheden, en meer bepaald het verleden van verzoekers partner, haar migratiesituatie, het stigma dat op sommige plaatsen met haar ziekte gepaard gaat, is er sprake van een bijzonder intense relatie. 'Afhankelijkheid' is te eenzijdig als term, en niet respectvol genoeg t.o.v. mevrouw O. (...) haar inzet en strijdvaardigheid, maar er is zeker sprake van een buitengewone relatie, waarbij mevrouw O. (...) in zekere mate ook afhankelijk is van verzoeker in de zin dat ze dankbaar is voor alle steun en liefde die ze van haar partner, verzoeker, krijgt.

Gelet op mevrouw O. (...) haar aandoening en het stigma dat ermee gepaard gaat, en gelet op haar Nederlandse nationaliteit, haar inzet hier, en het trauma dat haar in Nigeria overkomen is, is ontegensprekelijk sprake van onoverkomelijke hindernissen in de zin van artikel 8 EVRM om het gezinsleven in Nigeria voort te zetten.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. “

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Het komt er voor verwerende partij dan ook op aan om alle feiten met betrekking tot dit gezinsleven waar ze kennis van heeft te onderzoeken en in rekening te brengen.

In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsrange van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie

van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). (...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). “

Verwerende partij is volledig voorbij gegaan aan het privé- en familieleven op het grondgebied. Verder heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden gezien zij niet met alle relevante elementen waarvan zij kennis had rekening heeft gehouden.

Artikel 74/13 Vw. verplicht verwerende partij nochtans niet enkel om rekening te houden met het gezins- en privéleven, maar ook om daar expliciet over te motiveren.

Uit artikel 41 van het Handvest van Grondrechten vloeit immers een motiveringsplicht voort die verzoekster in staat zou moeten stellen om met volledige kennis van zaken in te schatten of hij er baat bij heeft zich tot Uw Raad te wenden (zie Marleen MAES en Anja WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), T. Vreemd. 2016, nr. 2, pg 179 e.v.).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, Alrosa, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, TU München, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening in rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, die namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122).

Aangezien de “doeltreffende voorziening in rechte”, zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt

tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest Heylens (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden".

Het volstaat dus niet dat er rekening mee gehouden zou zijn, of dat er in het administratief dossier deze of gene afweging terug te vinden zou zijn, dit moet immers ook teruggevonden worden in de motieven van de beslissing.

Verzoeker werd gehoord in kader van het onderzoek wettelijke samenwoning, dat ook de gelegenheid vormde om de bestreden beslissing te nemen, maar toch inhoudelijk niet werd gezien als het 'horen' van verzoeker vooraleer een terugkeerverplichting werd opgelegd, of indien dit wel zo is, werd in elk geval geen rekening gehouden met de verklaringen omtrent de aard van het gezinsleven op het grondgebied, de nationaliteit van zijn partner, haar achtergrond en medische situatie.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat verzoekers partner een Unieburger is en dat er bewijzen werden aangebracht dat zij een duurzame relatie hebben.

Artikel 47/1, 1° Vw. definieert als ander familielid van een Unieburger "de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°".

Artikel 47/2 Vw. maakt de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Artikel 47/3 Vw. vereist dat verwerende partij rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

Los van de vraag of de samenwoning al dan niet geregistreerd zal worden en welke stappen daar al dan niet tegen genomen kunnen worden heeft verwerende partij de verplichting om rekening te houden met het feit dat verzoeker de partner is van een Unieburger en daar een duurzame relatie mee heeft.

Derlanders hebben dan wel geen persoonlijke rechten op grond van de Burgerschapsrichtlijn, aangezien deze van enkel toepassing is op EU-burgers, maar de Burgerschapsrichtlijn heeft slechts nut indien familieleden van EU-burgers, ongeacht hun nationaliteit, ook rechten kunnen ontleen aan de richtlijn. Anders oordelen zou immers betekenen dat de vrijheid van verkeer van de EU-burger aangetast wordt en dat de EU-burger zou weerhouden worden om van zijn inreis- en verblijfsrecht in die lidstaat gebruik te maken.

Het verblijfsrecht vloeit voort uit de Burgerschapsrichtlijn en is declaratoir.

Op zijn minst moet verwerende partij rekening houden met het feit dat verzoeker de duurzame partner van een Unieburger is en zijn verblijfsrecht het vrij verkeer van die Unieburger beïnvloedt, en dus noodzakelijk ook vanuit dat perspectief onderzocht moet worden. Dat ze nog geen aanvraag gezinshereniging hebben ingediend voor verzoeker als duurzame partner van een Unieburger sluit niet uit dat verzoeker als partner van een Unieburger op declaratoire basis een verblijfsrecht kan genieten, of in elk geval de garanties die voorzien zijn in de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 9 van de Burgerschapsrichtlijn voorziet niet in een specifieke sanctie indien er geen verblijfskaart werd aangevraagd door de burger van de Unie of diens familielid. Administratieve formaliteiten voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten

1. Indien de duur van het voorgenomen verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten langer is dan drie maanden, verstrekken de lidstaten hun een verblijfskaart.

2. *De termijn voor de indiening van het verzoek om een verblijfskaart mag niet minder bedragen dan drie maanden te rekenen vanaf de datum van binnenkomst.*
3. *Niet-naleving van de verplichting om een verblijfskaart aan te vragen kan worden bestraft met evenredige en nietdiscriminerende evenredige sanctie*

Er kan dan ook niet gesteld worden dat het loutere feit dat verzoeker als partner van een Unieburger geen verblijfskaart heeft gevraagd noodzakelijkerwijze inhoudt dat hij geen verblijfsrecht zou genieten.

Artikel 15 van de Burgerschapsrichtlijn voorzien in procedurele waarborgen en bepaalt:

“1. De procédures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. “

Met verzoekers verblijfsrecht als partner van een Unieburger werd geen rekening gehouden

Verwerende partij zou op dat vlak beter zorgvuldiger en meer omzichtig optreden.

Verzoekende partij wenst de nietigverklaring en schorsing te bekomen van deze beslissing.”

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig visum. Voorts wordt eveneens gemotiveerd betreffende het door de verzoekende partij aangevoerde gezinsleven dat zij op 15 juli 2017 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw O.N.P., met Nederlandse nationaliteit, deed, dat het feit dat zij de intentie heeft om wettelijk samen te wonen haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een terugkeer naar haar land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op een gezins- en privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij volledig is voorbijgegaan aan het privé- en gezinsleven op het grondgebied, dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet enkel verplicht om rekening te houden met het gezins- en privéleven maar daarover ook expliciet moet motiveren. Zij meent dat het niet volstaat dat er rekening mee zou zijn gehouden of dat er in het administratief dossier deze of gene afweging terug te vinden is, dat dit ook moet teruggevonden worden in de motieven van de beslissing. Ook stelt zij dat geen rekening werd gehouden met de verklaringen omtrent haar gezinsleven, de nationaliteit van haar partner, haar achtergrond en medisch situatie.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent haar privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied alsook geen belangenafweging heeft uitgevoerd, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de hiervoor weergegeven motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het door de verzoekende partij ingeroepen gezins- en privéleven op het Belgische grondgebied, doch hierover oordeelde dat het feit dat zij de intentie heeft om wettelijk samen te wonen haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een terugkeer naar haar land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op een gezins- en privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent haar privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied, mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan met welk privé- en gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of omtrent welk privé- en gezinsleven zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven met haar vermeende partner niet aannemelijk wordt gemaakt, is het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de nationaliteit, de achtergrond en de medische situatie van haar partner, niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening diende te houden met en diende te motiveren over de gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat uit het betoog van de verzoekende partij niet kan opgemaakt worden met welke elementen van haar gezondheidstoestand de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben/gemotiveerd hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Noch in haar verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen aanwezig zijn in hoofde van de verzoekende partij die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten en waarmee de verwerende partij op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op de gezondheidstoestand van haar vermeende partner, wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het dient te gaan om de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan ten aanzien van wie de beslissing tot verwijdering wordt genomen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat, op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing rekening diende te houden met de gezondheidstoestand haar vermeende partner.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 41 van het Handvest, in zoverre hieruit een motiveringsplicht kan worden afgeleid, wordt aannemelijk gemaakt.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij wijst op haar gezinsleven, de gezondheidssituatie en de familiale situatie van haar partner en meent dat er duidelijk een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat gelet op de omstandigheden, en meer bepaald het verleden van haar partner, haar migratiestatus, het stigma dat op sommige plaatsen met haar ziekte gepaard gaat, er sprake is van een bijzonder intense relatie, dat afhankelijkheid een te eenzijdige term is en niet respectvol genoeg ten opzichte van de inzet en strijdvaardigheid van haar partner, maar dat er zeker sprake is van een buitengewone relatie, waarbij haar partner in zekere mate ook afhankelijk is van haar in die zin dat ze dankbaar is voor alle steun en liefde die ze van haar partner, met name de verzoekende partij, krijgt.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd met haar vermeende partner, mevrouw O.N.P., en dat zij in de bijgevoegde vragenlijst verklaarde dat zij haar partner heeft leren kennen in juli 2015 op een feest, dat zij samengewoond hebben in Nederland. Uit deze loutere verklaringen en de verklaringen in haar verzoekschrift kan, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet afgeleid worden dat er duidelijk een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook de intentie tot wettelijk samenwonen leidt er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient erop gewezen dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de wettelijke samenwoning nog niet werd geregistreerd en dat een onderzoek lopende was. Ten overvloede kan er eveneens op gewezen worden dat, na het nemen van de bestreden beslissing, een negatief advies werd verstrekt door het parket van de Procureur des Konings, inzake de voorgenomen wettelijke samenwoning omdat de intentie van minstens één van de partners enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 november 2017 een beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning, nam. Uit het administratief dossier blijken overigens, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het louter aanhalen dat zij een gezinsleven heeft met haar partner, doch stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Een beschermingswaardig gezinsleven wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar partner. Door het louter beweren dat er sprake is van een gezinsleven, dat afhankelijkheid een te eenzijdige term is en niet respectvol genoeg ten opzichte van de inzet en strijdvaardigheid van haar partner, maar dat er zeker sprake is van een buitengewone relatie, waarbij haar partner in zekere mate ook afhankelijk is van haar in die zin dat ze dankbaar is voor alle steun en liefde die ze van haar partner, met name de verzoekende partij, krijgt, toont zij geenszins *in concreto* aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook door het wijzen op de omstandigheden van haar partner (nationaliteit, gezondheidssituatie, familiale situatie, verleden, migratiestatus, stigma die met haar ziekte gepaard gaat), toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar partner. Uit het loutere feit dat haar partner omwille van omstandigheden nood heeft aan steun en liefde, kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij deze noden beantwoordt. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat zij deze

beweringen staat met concrete elementen of stavingstukken. Uit het louter samenwonen kan voorts niet afgeleid worden dat er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar vermeende partner op het Belgische grondgebied. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het de verwerende partij toekwam een belangenafweging door te voeren waarbij zij rekening diende te houden met de omstandigheden van haar partner waaruit blijkt dat er onoverkomelijke hindernissen zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM om hun gezinsleven in Nigeria voort te zetten.

Met de loutere bewering dat zij duidelijk een beschermingswaardig privé- en gezinsleven heeft in België, toont de verzoekende partij dit geenszins aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 41 van het Handvest – waaruit de verzoekende partij meent een motiveringsplicht te kunnen afleiden –, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij (uitgebreider) had moeten motiveren.

Voor wat betreft de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt verwezen naar wat hieromtrent reeds werd gesteld onder punt 2.2.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.5. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel

beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke

omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, naast het aanvoeren van het gezinsleven met haar partner waarbij zij wijst op de nationaliteit, achtergrond en medische situatie van haar partner, geen andere concrete elementen aanvoert die zij had wensen aan te brengen die van invloed kunnen zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij indien zij zou zijn gehoord, concrete elementen had kunnen voorleggen die de verwerende partij ertoe hadden kunnen brengen een andere beslissing te nemen.

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening gehouden werd met haar verklaringen omtrent de aard van haar gezinsleven op het grondgebied, de nationaliteit van haar partner, haar achtergrond en medische situatie, doch zoals reeds uiteengezet, werd wel degelijk rekening gehouden met het door haar aangevoerde gezinsleven, waarbij werd gesteld dat de intentie om wettelijk samen te wonen haar niet automatisch recht geeft op verblijf, en toont de verzoekende partij voor het overige niet aan, gelet op het niet aantonen van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, op welke wijze de nationaliteit, de achtergrond en medische situatie van haar partner relevante informatie betreffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing.

Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij enig relevant en pertinent gegeven betreffende de situatie van de verzoekende partij ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er had kunnen van weerhouden een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat zij indien gehoord nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregel (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)).

Uit het feit dat de verwerende partij zelf niet overging tot het horen van de verzoekende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing door enig gebrek zijn aangetast.

2.6. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde voor het nemen van de bestreden beslissing relevante elementen niet overweging heeft genomen en hierover niet heeft gemotiveerd.

2.7. Ten overvloede wijst de verzoekende partij erop dat haar partner een Unieburger is en dat er bewijzen werden aangebracht dat zij een duurzame relatie hebben. Zij wijst op de artikelen 47/1, 1°, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat los van de vraag of de samenwoning al dan niet geregistreerd zal worden en welke stappen daar al dan niet tegen kunnen genomen worden, de verwerende partij de verplichting heeft om rekening te houden met het feit dat zij de partner is van een Unieburger en daar een duurzame relatie mee heeft. Zij betoogt dat derdelanders dan wel geen persoonlijke rechten op grond van de Burgerschapsrichtlijn hebben, aangezien deze enkel van toepassing is op EU-burgers, maar dat de Burgerschapsrichtlijn enkel nut heeft indien familieleden van Unieburgers, ongeacht hun nationaliteit, ook rechten kunnen ontlenen aan de richtlijn, dat er anders over oordelen zou betekenen dat de vrijheid van verkeer van de EU-burger aangetast wordt en dat de EU-burger zou weerhouden worden om zijn inreis- en verblijfsrecht in die lidstaat te gebruiken. Zij meent dat het verblijfsrecht voortvloeit uit de Burgerschapsrichtlijn en declaratoir is. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op zijn minst rekening moet houden met het feit dat zij de duurzame partner van een Unieburger is en haar verblijfsrecht het vrij verkeer van die Unieburger beïnvloedt, en

dus noodzakelijk ook vanuit dat perspectief moet onderzocht worden, dat zij nog geen aanvraag gezinshereniging hebben ingediend voor haar als duurzame partner van een Unieburger niet uitsluit dat zij als partner van een Unieburger op declaratoire basis een verblijfsrecht kan genieten, of in elk geval de garanties die voorzien zijn in de Burgerschapsrichtlijn, dat artikel 9 van voormelde richtlijn specifieke sancties voorziet indien er geen verblijfskaart werd aangevraagd door de burger van de Unie of diens familielid. Zij meent dat er dan ook niet kan gesteld worden dat het loutere feit dat zij als partner van een Unieburger geen verblijfskaart heeft aangevraagd noodzakelijkerwijze inhoudt dat zij geen verblijfsrecht zou genieten. Zij wijst eveneens op artikel 15 van de Burgerschapsrichtlijn en stelt dat met haar verblijfsrecht als partner van een Unieburger geen rekening werd gehouden, dat de verwerende partij op dat vlak beter zorgvuldiger en meer omzichtig zou optreden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar volledige betoog ophangt aan het feit dat haar partner een Unieburger is en dat er bewijzen werden aangebracht dat zij een duurzame relatie hebben. Echter mist dergelijke stelling feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, bewijzen heeft bijgebracht dat zij en haar partner, van Nederlandse nationaliteit, een duurzame relatie hebben. Ook bij het verzoekschrift worden dergelijke bewijzen niet gevoegd. Uit het administratief dossier blijken enkel de intentie tot het wettelijk samenwonen, waarbij dient opgemerkt te worden dat deze nog niet geregistreerd was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en een onderzoek lopende was, en de verklaringen van de verzoekende partij naar aanleiding van de vragenlijst wettelijke samenwoonst. Op grond van de intentie tot wettelijk samenwonen en de niet-gestaafde verklaringen, kan niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij bewijzen aanbracht dat zij en haar partner een duurzame relatie hebben. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Daargelaten de vraag of het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger, op grond van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, een declaratief karakter heeft, wijst de Raad er ten overvloede nog op dat de afgifte van de F-kaart niet kan beschouwd worden als handelingen die rechten doen ontstaan doch enkel als handelingen die er in dit geval toe strekken het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger vast te stellen. Het aan de familieleden van een Unieburger toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

In de gevallen waarin het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger een declaratief karakter heeft, wordt het familielid geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Unieburger dient te voldoen (zie *mutatis mutandis* RvS 23 februari 2012, nr. 218.186 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.35.7 en B.38.4).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing een aanvraag tot het erkennen van het verblijfsrecht had ingediend en al helemaal niet dat zij aangetoond heeft te voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie en/of dat haar een verblijfsrecht werd toegekend.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij zich kan beroepen op een verblijfsrecht als partner van een Unieburger, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

2.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij de schending van deze beginselen niet aan.

2.10. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.11. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER